

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 4. Proponitur objectio contra II. Propositionem, & solvitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

ranensi Concilio, ab eodem Pontifice in causa Monothelitarum convocato; obtulit, inquam, nulla prorsus Honorii mentione facta, contra Theodorum Pharanitanum, Cyrum Alexandrinum, Sergium Constantinopolitanum, & ejus successores, Pyrrhum & Paulum: quia *Apollinaris & Severi dogmata hereticorum renovare ausi sunt, per hoc quod predicaverunt unam voluntatem & operationem divinitatis & humanitatis Christi*, ut eorum scripta testantur.

Ex hoc autem aperte colligitur, aut Honorii ad Sergium epistolam à Sophronio, Stephano, aliisque Episcopis Palæstinis prorsus ignoratam fuisse, aut certe alienam à Monothelitarum hæresi ab illis fuisse judicatam. Quod confirmari potest, 1. ex Sophronii verbis ad Stephanum directis: *De finibus, inquit, terra ad terminos ejus deambula, donec ad Apostolicam Sedem, ubi orthodoxorum dogmatum fundamenta existunt, pervenias ... & non quiescas ... exorans eos, donec ex Apostolica prudentia ... noviter introductorum dogmatum perfectam faciant secundum canones destructionem*. Sicne, quælo, Sophronius loqueretur, postquam novissime contra Romanum aliquem Pontificem tanquam Monothelismi promotorem vel fauctorem reclamasset?

2. Ex verbis Stephani: *Ipse (Petrus) præcipue ac specialiter firmam præ omnibus habens in Dominum Deum nostrum & immutabilem fidem, convertere aliquando & confirmare consortes suos & spiritales meruit fratres*. Hic manifestè Stephanus in persona B. Petri successorum ejus Romanorum Pontificum commendat fidem, & prærogativam fideles omnes etiam difficillimis temporibus in vera fide confirmandi, eis à Christo collatam. At qua fronte hoc facit, si nuper adversus Honorium tanquam temerarie veritatis catholicæ reum reclamare eum aliis orthodoxis Episcopis coactus est?

Resp. 2. Dato quòd Honorius in sua ad Sergium epistola Monothelitarum hæresim docuerit, & quòd Sergius in toto Oriente vulgarit hanc epistolam, atque contra eam ut hæresim reclamavit Sophronius, dicere quòd solus in Oriente reclamavit, enorme mendacium est: nam iidem profectò in facta suppositione contra illam reclamaverunt, qui reclamaverunt contra Ecthesim, & insurgentem Monothelitarum hæresim. Atqui totus Oriens, imò totus Orbis Christianus, contra Ecthesim, & insurgentem Monothelitarum hæresim reclamavit, ut expressè testatur S. Maximus in sua ad Petrum illustrem epistola, ubi sic ait, to. 5. Conc. pag. 1767. *Quæ hos (Sergium & Pyrrhum) non rogavit Ecclesiæ? Quis pius & orthodoxus non supplicavit Antistes, cessare illos à propria hæresi, clamando & obtestando? ... Nonne Oriens totus & Occidens lacrymas, lamenta, obsecrationes, & deprecationes ex æquo tam Deo per orationes, quam his per epistolas afferebant?*

Idem testatur Martinus I. in sua ad Constantem Imperatorem epistola. Quocirca, inquit, tom. 6. Conc. pag. 7. *omnium ferè piorum sacerdotum & populorum contra eos (Syrum, Sergium, &c.) clamores Apostolica Sedes accipiens, orantium atque obtestantium ne usque in finem catholicam Ecclesiam ab ipsis in periculum adductam negligamus, sed exurgamus acriter, & immaculatam christianam fidem, &c.* Idem etiam testatur saltem pro toto Occidente Joannes IV. in apologia Honorii, verbis supra relatis.

Idem denique suaderi potest ex variis Synodis, quibus damnata est nascens hæresis, videlicet Hierosolymitana sub Sophronio, Cypria sub Sergio Insulæ metropolitæ, Aurelianensi in Gallia; tribus Romanis, sub Joanne IV. Theodoro, & Martino I. quatuor Africanis, Carthagenensi, Numidica, Mauritania, & Byzantena.

Dices. Nulla ex Synodis illis reclamavit contra Honorii epistolam, quam tamen saltem ex eis multa ignorare non potuerunt. R. quòd hic tantum intendimus, & quòd nobis sufficit, Synodos illas omnes contra unius voluntatis & operationis errorem reclamasse, eumque damnasse.

Proponitur obiectio contra II. propositionem, & solvitur.

Obj. Gratis & perperam dictum est, quòd iudicium in materia fidei à Romano Pontifice latum extra Concilium generale, possit esse finale & ir retractabile iudicium, independentè ab omni consensu pluralitatis Episcoporum orbe dispersorum. Ergo, &c. R. neg. ant. cujus falsitas, quanta fieri poterit brevitate, sequentibus propositionibus demonstrabitur.

PROPOSITIO I.

Sedes Apostolica in fide errare non potest.

Ita semper senserunt orthodoxi omnes. Hinc sæculo septimo Synodus Cypria sub Sergio metropolita, Theodorum Papam in sua ad eum synodica epistola sic alloquebatur: *Firmamentum à Deo fixum & immobile, atque tituli formam lucidissimam fidei vestram Apostolicam Sedem constituit, o sacer vertex, Christus Deus noster*. Præterea, hanc propositionem probant ea omnia, quæ à nobis suis locis allata pro infallibilitate particularis Ecclesiæ Romanæ.

PROPOSITIO II.

Sedes Apostolica est omnium fidei controversiarum iudex.

Probatur 1. ex perpetua & constanti Ecclesiæ praxi: omnibus enim retro sæculis lites in materia fidei exortæ, delatæ fuerunt ad Sedem Apostolicam, ut de illis sententiam proferret. 2. Ex cap. *Majores*, extra de bapt. ubi dicitur: *Majores Ecclesiæ causas, præsertim articulos fidei contingentes, ad Petri Sedem referendas intelligit, qui novit pro Domino exorasse, ne deficiat fides ejus*.

PROPOSITIO III.

Sedes Apostolica est omnium fidei controversiarum iudex infallibilis.

Prob. 1. Est iudex omnium fidei controversiarum (ex 2. Prop.) 2. Est infallibilis iudex: alioquin potest errare in fide. At non potest (ex 1. Prop.) Hinc S. Bernardus scribens ad Innocentium II. sic agebat: *Oportet ad vestrum referri apostolatum pericula quæque, & scandala regni Dei: ea præsertim quæ de fide contingunt. Dignum namque arbitror, ibi potissimum refarciri damna fidei, ubi non possit fides sentire defectum*.

PROPOSITIO IV.

Omne Sedis Apostolicæ iudicium in materia fidei est infallibiliter verum & rectum.

Prob. Omne iudicium, quod fertur à iudice infallibili, est infallibiliter verum & rectum, ut patet ex terminis. Atqui omne Sedis Apostolicæ iudicium in materia fidei fertur à iudice infallibili (ex 3. Prop.) Ergo, &c.

PROPOSITIO V.

Particularis Ecclesiæ Romana separatiim à Romano Pontifice non est Sedes Apostolica adæquatè sumpta.

Prob. In Sede Apostolica adæquatè sumpta, reperitur & quidem jure divino auctoritas ferendi sententiam de controversiis fidei (ex 2. Prop.) & non reperitur in particulari Ecclesiæ Romana, sumpta separatiim à Romano Pontifice: in qualibet enim particulari Ecclesiæ auctoritas ferendi sententiam fidei controversiis penes est solum Episcopum. Ergo, &c.

PROPOSITIO VI.

Particularis Ecclesiæ Romana cum Romano Pontifice est Sedes Apostolica adæquatè sumpta, seu, quòd idem est, est simpliciter Sedes Apostolica.

Prob. Nam Sedes Apostolica adæquatè sumpta, vel est particularis Ecclesiæ Romana separatiim à Romano Pontifice, vel particulari Ecclesiæ Romana cum Romano Pontifice, ut patet ex terminis. Non primum (ex 5. Prop.) Ergo secundum. Quòd confirmatur ex

eo quòd quinegant personalem infallibilitatem Romani Pontificis, illud Christi, *Rogavi pro te, Petre, ut non deficiat fides tua*, cadere velint in Sedem Apostolicam, quod esse non potest nisi Petri successores sint de Sede Apostolica, ut per se clarum est.

PROPOSITIO VII.

Judicium in materia fidei à Romano Pontifice latum, conscia & acquiescente Ecclesia particulari Romana, est judicium Sedis Apostolicæ.

Prob. Quia si judicium illud non est judicium Sedis Apostolicæ, vel quia non fertur ab aliquo, qui sit de Sede Apostolica. At hoc est falsum: nam Sedes Apostolica est corpus quoddam morale, cujus Romanus Pontifex præcipuum membrum est & caput ut apertè sequitur ex Prop. 6, vel quia fertur à Pontifice, & non ab aliquo alio. At hoc dici non potest: quia in Sede Apostolica non est alius qui possit judicium illud ferre, ut constat ex dictis in prob. Prop. 5. Vel denique quia deest aliquod ex parte reliquorum membrorum Sedis Apostolicæ, seu, quod idem est, ex parte particularis Ecclesiæ Romanæ. At neque hoc dici potest: cum enim in particulari Ecclesia Romana, præcisè à Romano Pontifice, nullus habeat jus ferendi sententiam de controversia fidei, ad hoc ut judicium quod de controversia fidei fertur à Romano Pontifice, Sedis Apostolicæ membro præcipuo & capite, & in quo solo jure divino residet auctoritas proferendi de fidei controversia sententiam, censetur judicium Sedis Apostolicæ, ex parte particularis Ecclesiæ Romanæ nihil aliud requiri posse manifestum est, quam ut ea conscia & consentiente, judicium illud feratur. Ergo, &c.

PROPOSITIO VIII.

Judicium in materia fidei lato à Romano Pontifice, consulto & consentiente collegio Cardinalium Romanæ degentium, est judicium Sedis Apostolicæ.

Prob. Judicium in materia fidei latum à Romano Pontifice, consulto & consentiente Ecclesia particulari Romana, est judicium Sedis Apostolicæ (ex 7. Prop.) Atqui Ecclesia particularis Romana in ordine ad judicia Ecclesiastica representatur per collegium Cardinalium Romanæ degentium: sicut v. gr. universalis Ecclesia representatur per Concilium generale. Ergo, &c.

PROPOSITIO IX.

Judicium in materia fidei latum à Romano Pontifice, consulto & consentiente collegio Cardinalium Romanæ degentium, est infallibiliter verum & rectum.

Prob. Nam hoc judicium est judicium Sedis Apostolicæ (ex 8. Prop.) Atqui omne Sedis Apostolicæ judicium in materia fidei est infallibiliter verum & rectum (ex 4. Prop.) Ergo, &c.

PROPOSITIO X.

Judicium in materia fidei latum à Romano Pontifice, consulto & consentiente collegio Cardinalium Romanæ degentium, est judicium finale & irrevocabile.

Prob. Nam hoc judicium est infallibiliter verum & rectum (ex 9. Prop.) item est judicium Sedis Apostolicæ (ex 8. Prop.) adeoque judicium primæ Sedis & Ecclesiæ principalis. Atqui judicium infallibiliter verum & rectum, à prima Sede & Ecclesia principali, quæ fidelium omnium mater est & magistra, latum, retractari, nefas esse nemo non videt. Ergo, &c.

ARTICULUS V.

Solvitur obiectio petita ex epistola S. Leonis ad Flavianum.

Obj. Si judicium Sedis Apostolicæ in materia fidei est infallibiliter verum & rectum, adeoque finale & irrevocabile, quare v. g. S. Leo tanto studio laboravit, ut ea, quam ad Flavianum Constantinopoli-

num scripserat, hoc est, ut judicium, quod de impio Eutychemis doctrina consulto, & consentiente Clero Romano, tulerat, ab omnibus tum Occidentalibus, tum Orientalibus Episcopis orthodoxis subscriberetur? R. S. Leonem ad id laborasse, ut auctoritati Sedis Apostolicæ accederet auctoritas corporis pastoralis, atque ita per utriusque auctoritatis concursum facilius frangeretur hæreticorum contumacia, pseudo-synodi Ephesinæ, à Dioscoro Alexandrino celebratæ, quæ à multis, ut generales venditabatur, existimata auctoritas elideretur, sicque fideles magis ac magis in recta fide confirmarentur.

Dices. Si jam finita erat causa Eutychemis per judicium Sedis Apostolicæ, quid opus fuit Episcopos toto Orbe dispersos subscribere? *Resp.* Ut subscriberent non quidem opus fuisse ad finiendam Eutychemis causam, cum jam esset finita, & irrevocabiliter finita, sed ad illud, quo sic finita erat, judicium Sedis Apostolicæ corporis pastoralis auctoritate firmandum, atque hoc pacto facilius obstruendum hos hæreticis, præsentiam lærocini Ephesini auctoritatem veritati catholicae opponentibus.

Dices. Si jam finita erat causa Eutychemis per judicium Sedis Apostolicæ, saltem opus non erat, Episcopos subscribere ut judices. *Resp.* Episcopos subscribere potuisse ut judices, cum Episcopi jure divino sint judices controversiarum in materia fidei, quo jure non privantur, nec privari possunt per Sedis Apostolicæ judicium, quantumvis per illud causa irrevocabiliter finiatur. *Resp.* 2. Episcopos, cum judicio Sedis Apostolicæ subscripserunt ut judices, non subscripserunt, ut judices orthodoxi ipsius judicii Apostolici, sed subscripserunt ut judices doctrinæ Eutychemis, de qua latum erat judicium Apostolicum. *Resp.* 3. Episcopos ut judices Sedis Apostolicæ judicio subscribere, ad id opus fuisse, ut Eutychemis impietas, sententia Sedis Apostolicæ damnata, damnaretur etiam sententia corporis pastoralis, sicque duplici judicio, quorum alterum seorsum ad finiendam causam sufficere poterat, veluti gladio duplici confossa mala illa bestia promptius & facilius enecaretur.

Dices. S. Leonis epistola examinata fuit, & retractata in Synodo Chalcedonensi. Ergo illic, antequam confirmaretur à Synodo, habita non fuit ut judicium infallibiliter verum & rectum. *Resp.* neg. ant. cujus falsitas ex ipsius Synodi actis facile demonstratur. Nam actione 2. judicibus, qui nomine Imperatoris aderant, postulantis, ut Episcopi novam fidei professionem concinnent, quæ ab omnibus recepta, lites omnes finiat, respondet Cæcropsius Episcopus his verbis: *Emerserunt quæ ad Eutychemem pertinebant; & super iis forma data est à sanctissimo Archiepiscopo Romane Urbis, & sequimur eum, & epistola omnes subscripsimus: Tum Cæcropsio sic respondenti quotquot aderant Episcopi orthodoxi, concinnant in hunc modum: Ista omnes dicimus. Sufficiunt quæ exposita sunt: alteram expositionem non licet fieri. Cum autem nihilominus judices instarent petitioni suæ, reverendissimi Episcopi (orthodoxi) clamaverunt: In scriptis expositionem non facimus. Regula est, quæ prædicat sufficere quæ sunt exposita Regula vult aliam expositionem non fieri: ea quæ sunt Patrum teneantur.*

Ex his porro apparet omnes Episcopos, qui aderant, & soli tunc Synodum constituebant, Leonis epistolam subscripserunt ante celebrationem Synodi. At quòd postquam subscriptione sua eam firmarant, eam retractari, & de ejus orthodoxia questionem institui voluerint, prorsus incredibile est, & Synodo injuriosum. Præterea, expressè declararunt nova fidei expositione, qua scilicet cum cæteris fidei articulis quid circa controversiam Flavianum inter & Eutychem exortam tenendum esset exponeretur, opus non esse, & Ecclesiæ sufficere duo Symbola, Nicanum & Constantinopolitanum, cum epistola Leonis, in qua de Eutychemis doctrina sententiam protulerat, & proferendo litem finierat Sedes Apostolica.

Jam igitur ante celebrationem Synodi, Episcopi omnes orthodoxi, qui aderant, ut certam & exploratam